

Мара съ голѣмъ трудъ прѣкрачи нѣколкото крачки, които я дѣлѣха отъ креслото на господарката ѝ. Само надеждата, че поскоро ще се скрие отъ укорнитѣ погледи въ дѣтската стая ѝ даде сила. А може би, по привычка ржцѣтъ ѝ си изпълниха работитѣ както и по рано.

Тя сложи Лилка въ люлката, сама седна до нея на ниското столче и почна да я забавлява съ играчки. Но Лилка дигна малкитѣ си крачка и почна да ги лови съ ржцѣ. Тая игра и се видѣ толкова забавна, че тя грѣмко се смѣеше. Ако бѣше въ друго врѣме и Мара би се смѣла заедно съ нея, но сега тя бѣше много наскърбена, и сълзи ѝ задавѣха гърлото.

Като седѣше до Лилка, тя горчиво се укоряваше, защо прѣзъ сутринята е забравила доброто срѣдство противъ съня. Срѣдството се състоеше въ туй, да си дращи и бодє ржцѣтъ съ топлийка. И ето сега отъ тая непрѣдвидливостъ я постигна голѣмо, непоправимо нещастие, което и убива бждещето за цѣлъ животъ.

Кѣсно прѣзъ нощта, когато всички вече спѣха, Мара излѣзе на двора. Бѣше тихо и тъмно, а небето бѣше усѣяно съ звѣзди. Тя седна на най-ниското стѣпало и се замисли надъ положението си сега и за бждеще. Но бждещето ѝ не ставаше по-свѣтло отъ туй, че тя мислѣше за нечо, наопаки, струваше ѝ се, че то става все по-тъмно, и че кждѣто и да гледаше, вредомъ виждаше само мракъ и черна нощъ.

Най-послѣ тя се откжсна отъ своитѣ грижи, и, като дигна глава, почна да разглежда синия небесенъ сводъ, дѣто тѣй ярко горѣха звѣздитѣ. Кой ли лж тия щастливци, които живѣятъ въ това